

lige Forhold kan ydes Hjælp til en løbende Understøttelse, ligesom der skabes Mulighed for, at en Enke, der nyder Underholdsbidrag til sine Børn efter Enkeloven, naar særlige Forhold taler derfor, vil kunne faa Understøttelse af Hjælpekassen i Henhold til nærværende Lov, hvilket ellers ikke vilde kunne ske ifølge Enkelovens § 1, sidste Stykke.

Naar de foran nævnte Ændringer indføjes i Lovforslaget, anser Udvalget det for rigtigt, at dette formes som en selvstændig Lov. Det kan i denne Forbindelse yderligere anføres, at medens det med Hensyn til Hjælp efter den nævnte Lov af 7. August maa være tilstrækkeligt, at der for Hjælpekassernes — i København de med Hjælpekasserne ligestillede Foreningers — Bestyrelser foreligger Bevis for, at den paagældende Forsørger er ekstraordinært indkaldt til Militærtjeneste (Trangen selvfølgelig forudsat), maa der for Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, der søger Understøttelse efter nærværende Lov, foreligge Oplysninger om, at den dem af deres Arbejdsløshedskasse tilkommende Understøttelse enten er opbrugt eller er utilstrækkelig, og for arbejdsløse, der ikke er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, ved Ansøgning om Understøttelse, Oplysninger, der viser, at Arbejdsløsheden er fremkommet som Følge af de foreliggende overordentlige Forhold. Hertil kommer endvidere, at den ved de forhaandenværende Krigsforhold fremkaldte Arbejdsløshed vil kunne vedvare ogsaa, efter at det ekstraordinært indkaldte Mandskab er hjemsendt, og at de Regler, der efter nærværende Lov fastsættes for Ydelse af Understøttelse, i saa Tilfælde maa blive gældende for det hjemsendte Mandskab, for saa vidt det ikke kan skaffe sig Arbejde og i øvrigt er trængende.

I Udvalget er der endvidere Enighed om i Loven at indsætte en Bestemmelse om dens Varighed, saa Lovgivningsmagten, og ikke de enkelte Kommunalbestyrelser, kommer til at afgøre, hvorvidt de Forhold, der betinger Tilskud til Hjælpekasserne efter de i Loven fast-

satte Regler, fremdeles maa siges at være til Stede. Man foreslaar derfor at lade Loven gælde til Udgangen af Finansaaret 1914—15, til Dels ogsaa under Hensyn til, at det henimod denne Tid vil være muligt at se, hvilken Betydning den af Udvalget ønskede Iværksættelse af offentlige (Stats- og kommunale) Arbejder vil kunne faa i Henseende til Indskrænkning af Arbejdsløsheden.

Udvalget har drøftet Muligheden af ekstraordinær hurtig Fremme og Udførelse af offentlige Arbejder for ad denne Vej at formindske den truende Arbejdsløshed, og man har med Tilfredsstillelse modtaget Ministerens Erklæring om, at han har forhandlet med Kommunerne om ekstraordinær Fremme af offentlige Arbejder. Udvalget venter, at Staten uophødelig forbereder og bringer til Udførelse saadanne Arbejder, der vil være egnede til paa sund Maade at formindske de Vanskeligheder, der truer Arbejdsmarkedet. Der har under Udvalgets Behandling været fremdraget flere Eksempler paa saadanne Arbejder, og Udvalget maa paa det mest indtrængende opfordre Regeringen til ikke alene hurtigst muligt og med det størst mulige Eftertryk at fremholde Statens og de kommunale Myndigheders Pligt til under de nuværende Forhold at iværksætte og fremskynde offentligt Arbejde af enhver Art, men tillige ved Samarbejde med Erhvervslivets Organisationer at skaffe sig Klarhed over, hvor den kan støtte det private Initiativ paa en saadan Maade, at Landets Produktion opretholdes og fremmes i videst mulig Udstrækning.

Udvalget gaar derved ud fra, dels at Forhold, der ligger saa langt udenfor de normale som de nuværende, kræver en overordentlig Virksomhed fra Statens Side ogsaa paa Erhvervslivets Omraade, dels at Penge, der udgives til Arbejde, er produktive og i det hele nyttigere end Penge, der udgives til Understøttelse, endelig at Nødvendigheden for Understøttelse til arbejdsløse tager af i samme Forhold, som Arbejdslejligheden øges. Og da Rigtigheden heraf vistnok erkendes fra alle Sider